

XIV. kötet

Budapest, 1899. január 15-én.

3. szám.

A vigécz.

Mandolási Ádi (a ki szabókellékekben utazik, egy vidéki szürszabónál). Von szerencsém mogomot bemotatni, én vodjok oz Ádi Mandolási, o Hozenzeig Náci rövidáru nodjkereskedútül oz üvé otozó. Otozom konovász, porket, nodrágezeig, szüvet, czérno, pomut, satöbbiben és ojánlok mogánok kötőnö fojto ...

Szürszabó (közbevág). Ne hadarjon annyit! Nekem ninesen szükségem semmire! Egy gombot se veszek!

Mandolási Ádi. O mi o gombokot illeti, ojánlhotok elsürendű minőség csontgomb, czérnogomb, vászon-gomb és ...

Szürszabó (fenyegető mozdulattal felugrik). Csak tudnám, hová tettem a rőföt!

Mandolási (miközben hátrál). Kérem, szolgálhotok rőfel is!

Hal ember.

Gyakran látok egy férfiút,
A kit nagyon csodálok én,
Kerüli bár a háborút,
Mégis mindig győz könnyedén.

Búja-baja soha sincsen,
Másért nem él, de meg se hal,
Úgy él, akár hal a vízben,
Mivel sima, akár a — hal.

Haan Béla.

Szószerint vette.

Művásárló. Bocsánat, mit jelent e kép? Itt elől látok néhány faalakot, azután egy nagy fekete semmit!

Festő. Hát uram, azt tetszett parancsolni, hogy fessek egy holdvilágtalan éjjeli erdőrésztletet s én hiven teljesítém megbizásomat. Láttam néhány faalakot s azután egyebet semmit, hát így festettem le.

A most elbeszélendő história — szükségesnek tartom ezt megjegyezni — az első betűtől az utolsóig igaz. Mondom, meg kellett ezt jegyeznem, nehogy elolvasás után rám fogják, hogy hiszen ez csak mese.

Nem mese, kérem szeretettel. Lehet, hogy szereplői még manapság is élnek. Sőt el vagyok készülve arra is, hogyha valaha még K.-ba érkezem, (e történet színhelyére) Bertók Gergő bátyám nyakon esip s irgalmatlanul elpáhol, füleimbe ordítván ezeket a szavakat:

— Hát mégis bele tette az ujságba? Nesze! Ne!

Kezdjük a legeslegelején. Ott, a mikor K.-ban, a budapesti vonat megérkezése után, Bertók bácsi «*Jó magyar*»-hoz címzett vendéglője előtt, egy bérkocsi áll meg.

A kocsiból elegáns öltözetű uri ember szállt le. Volt három meglehetősen nagy kofferje.

Bertók bácsi a kocsizörgésre rögtön künn termett a kapuban.

— Ön a szállodás? — kérdezte az utas.

— Csak vendéglős, uram, csak vendéglős. De azért van egy pár pasasér-szobám, ha méltóztatik parancsolni.

— Igen, szobát kérnék. Pár hétig óhajtók K.-ban maradni. Egy budapesti képraktár cégnek vagyok megbízottja. Nevem: Bálint Antal.

— Örvendek, nagyon, végtelenül örvendek. Remélem, hogy meg fog elégedni uraságod velünk.

A vendég a folyosó végén foglalt el egy szobát. Pak-samétáit bevitette. Egy félóra múlva távozott. Csak este jött vissza. Megvaesorázott, aztán szobájába vonult.

Másnap reggel megvárta az ajtóküszöbön, míg a szobalány elvégzi a takarítást, azután szobáját bezárván, egy kis kézi-bőrönddel távozott. Délben visszatért. Megébedelt s újra távozott. Persze — gondolta magában Bertók bácsi, — megy a képeit eladni. Jó üzleteket kívánok neki. Ritka jó vendég. Egy hétre kifizette előre a szobapénzt. Aztán jól költ is. Mindennap nálam eszik. Pedig harmincz korcsma van. Jó vendég.

Az ügynök — vagy mi — harmadnap is, meg negyed nap is nyakába vette a várost.

A negyedik nap, ebéd után, Bertók bácsi épen akkor lépett be az ebédlőbe, — melyben az utason kívül senki se volt, — mikor ez a kezében volt hirlapot bosszusan csapta az asztalra.

— Talán méltóztatik valamin mérgeledni? — kérdezte udvarias bók kíséretében a vendéglős.

— Bosszantó! Az ember nem tudja, mivel töltse el az idejét, ilyen félreeső helyen. Négy óra előtt nincs dolgom. Most tessék, addig alhatom. Pedig ki nem állhatom a nappali alvást.

— Oh, azon segíthetünk, jó uram, — felelt Bertók bácsi készséggel, kezeit dörzsölve, — azon roppant könnyen segíthetünk. Ha méltóztatik parancsolni egy pár párti pikétet?

— Köszönöm.

— Tartlit talán?

Bálint Antal a fejét rázta.

— Avagy áthivatom Borevics urat, a borbélyt s hármasban csinálhatnánk — csupán unaloműzés kedvéért — egy kis kalábert, öt-tízbe?

— Eh! Ki nem állhatom a kártyát.

— Tetszik talán dominózni?

— Gyerekeknek való!

— Vagy sakkozni?

— Nem értek hozzá.

— Vendéglőm össze van kötve kávéházzal is. Talán méltóztatik átmenni néhány partit karambolra?

— Sohse volt dákó a kezemben. A golyók közül pedig csak a tekegolyókat szeretem. Tekézni tudok. Meg szeretek is.

— Oh, kedves uram, azt csak öt órakor játszhatnak. Akkor jönnek ki ugyanis a hivatalnokok. Ide jönnek Sinkovits úr, az adótárnok, Berán úr, az ellenőr, Veér úr, járásbírói iktató, Góczán úr, a végrehajtó, Tóth úr, a telekkönyvvezető — — —

Bertók bácsi elszámolta volna K. város összes hivatalnokát, ha az unatkozó Bálint Antal szavaiba nem vág vala:

— Eh! Ne tessék bántani... Úgy látszik, nem tudjuk az időt valamivel előlteni... De, nini! — fordult most a vendéglős felé az ügynök. — Valami jut eszembe. Gyerünk be, vendéglős úr, az én szobámba. Úgy se látta még a képeimet. Gyönyörűek! Legalább azok nézegetésével eltelik az idő.

Bertók bácsi szívesen beleegyezett az ajánlatba.

Az utas szobájának minden zuga tele volt képekkel. A fal is. Szebbnél-szebb. Valamennyi vászonra volt festve — keret nélkül.

Bertók bácsi gyönyörködve nézegette a képeket. Egyszer csak kutató szemei megakadnak egy tárgyon. Az ablakfülkében ugyanis *valami* le volt takarva zöld leppellel.

— Hát ez mi a fránya?

— Jaj, ezt nem mutatom meg.

— Ne-e-m? Aztán miért?

— Azért mert nem akarom. Punktum.

— Talán valami — izé — úgy-e — olyanforma masinéria ez, mint a múlt nyáron a panorámában volt. Csak az urak nézhették meg. A nők nem. Úgy-e, ez is ilyen? Pikáns, úgy-e?

— Lehet.

— No, mutassa meg. Hiszen nekem megmutathatja.

— De nem mutatom meg, ha mondom.

— De hiszen láttam én már ennél különbet is.

— Hiszen még ezt se látta. Hát hogy mondhatja, hogy különbet látott.

— No, ne mókázzon, tisztelt uram. Lássá, én borzasztó kíváncsi ember vagyok. Aztán ha kíváncsiságomat ki nem elégíthetem, hát akkor két hétig a hideg fog lelni. Hát csak nem akarja, hogy ebbe a nyavalyába essem?

— Mondtam, hogy nem mutatom meg.

— No, az Istenre kérem, mutassa meg.

— Jó! Mivel annyira kér. Hanem azzal a feltétellel, hogy a mit itt látni fog, azt a világon senkinek se mondja el.

— Dehogyan mondok. Csak mutassa meg.

— Ez még nem elég. Előbb még esküjét is kívánom.

— Eskümet? Hogy én önnek megesküdjem? Nem, uram. Ezt nem cselekszem. Életemben egyszer esküdtem: a feleségemnek. (Bár azt se tettem volna.) Akkor megfogadtam, hogy soha többé semmiféle esküt nem teszek le.

— Hát akkor nem mutatom meg.

— Borzasztó ember ön, hallja, kérem, — szólt bosszúsan a vendéglős, a kinek kíváncsisága már a legfelsőbb fokig fel volt csigázva. — No, jó! Az ördög vigye el a dolgát! Hát becsületesre mondom s esküszöm erre a szeplőtelen becsületre, hogy nem fogom elmondani, a mit itt most látok. Hiszen nem vagyok kofa.

— Jó! Aztán nézze, uram, ezt a revolvert, — folytatta az ügynök egy buldogg-revolvert véve elő zsebéből, — én ezzel önt gazdátlan ebként fogom lelőni abban az esetben, ha — — —

— No, ne teketóriázzon annyit az úr, hanem egy-kettő!

Bálint Antal ekkor a varrómasinához hasonló tárgyról levette a zöld takarót és ott állt Bertók bácsi előtt egy piczike, egy miniatúr kis — — bankóprés.

Bertók bácsi majdnem hanyatt esett ijedtében.

— Jézusmáriaszentjózsef! Hiszen ez bankómasina.

— Az.

— Az én házamban bankómasina! Hamispénzcsináló! Nem, uram, — ezt nem engedhetem. Megyek rögtön a szolgabirohoz.

— Egy tapodtat se! — kiáltott az ügynök, szikrázó szemekkel. — Ön megesküdt. Aztán itt van az a revolver! Látja?

— De, uram, az Isten szerelmére kérem: miért jött ön épen ide, én hozzám, hamis pénzt csinálni? Mert, ugyebár, már itt is csinált?

— Eltalálta!

— Oda vagyok! Boldogságos szűz Mária! Tönkre vagyok téve! Hát akkor ön hamis pénzekkel fizetett eddig, ugy-e?

— Bizony azzal.

— Oh, Krisztus keresztfája! Hiszen akkor én már elárasztottam hamis pénzzel az egész várost.

— No, nem sokkal. Mert összevissza csak húsz darab ötöst váltottam föl önnél.

— Hát ötös bankókat gyárt az úr? — kérdezte Bertók bácsi, verejtékes homlokát megtörülve.

— Azokat. Nézze!

Bertók bácsi utasa a filigrán kis masina egyik fiókjából vagy öt-hat darab öt forintost vett elő. Vadonatujak voltak azok, mintha csak abban a minutumban kerültek volna ki a prés alól.

— Nézze, — mondá, a vendéglősnek nyujtva oda őket, — és hasonlítsa össze egy kopott, egy régi, egy igazi öt forintossal. Nem fog találni egy farkacznit, egy jottányi különbséget se. Éppen olyan, mint a valódi. Csak vizsgálja meg jól. Itt van a nagyító-lencse is. Háromszorosan nagyít.

Bertók bácsi csak nézi azokat az ötösöket. Vizsgálja erre-arra.

— Jaj, kérem, kedves uram, — én ehhez hat ökör vagyok. Én nem látok rajta nagy eltérést.

— Tudja mit, vendéglős ur: mondok valamit. Lássá, én bizom önben. Tudom, hogy nem árul ön el. Hát — megengedem, lássa, hogy elvihesse az adóhivatalnokhoz. Azt mondják, hogy Sulykovits —

— Sinkovits, kérem.

— Hát Sinkovits urnak Argus-szemei vannak. Vigyen el hozzá egy darabot. Mondja neki azt, hogy önnek nagyon gyanus ez a pénz, ujdonságánál fogva. Kérdezze meg, hogy nem hamis pénz-e. Mondja azt, hogy egy utazótól kapta, a ki már elment... Hanem ha kelepcezt csinál, ha az *igazi dolgot* mondja el, ha engem elárul, hát akkor én fölgyujtom a házat. Mert én azt meg fogom tudni... Hát csak menjen! — — — — —

Ezek a huzások azt akarják voltaképen jelenteni, hogy a vendéglős egy félóra mulva szép csendesén, halkan belépett az ügynök szobájába. Aztán a kulesot ráfordította. Azután oda ment a diványon nyugodtan cigarettázó ügynökhöz, respektive: bankócsinálóhoz.

— Uram, — szólt alig hallhatólag, míg szemei csak úgy csillogtak az örömtől, — uram, ön aranyember! Ön nagyszerű ember! Tudja, kérem, mit mondott az adótárnok, az argus-szemü Sinkovits?

— Nem tudom.

— Azt mondta: hogy maga, Bertók bácsi nagy számár. Hiszen ez jó pénz. Igaz pénz! Hehehe! Nagy számárnak mondott. Hehehe! Pompás! Igazán pompás! Ön kitünő ember, uram, kitünő. Nagy számár vagyok! Hehehe! Nagy ember, ön, uram. Aztán — izé — ja, azt akartam kérdezni, hogy mindig csak ötösöket tetszik csinálni?

Bertók bácsi, — a kit, közbevetőleg legyen mondva, már hatalmába kerített a pénzvágy ördöge, — olyan lassan susogott, hogy szavai alig voltak érthetők.

— Mi az? — kérdezte a bankócsináló egykedvűen, a ki nem hallotta a kérdést.

— Igen, azt kérdeztem, hogy mindig csak öt forintosokat hamisít uraságod?

— Igen.

— Hát miért nem nagyobb pénzt? Teszem tizest, százast, ezrest?

— Azért, mert az ötösöket könnyebben szórhatja az ilyen magamfajtájú ember, mint a százásokat, vagy ezreseket. Ez feltűnést keltene. Gyanus volna.

Bertók urnak szemei úgy csillogtak, mint a vadmacskáéi.

— Tudja mit, uram? — szólt csendesen, — szövetkezzünk. Ön csinálja a pénzt, a fölváltást, vagy a forgalomba hozást majd én végzem el. Gilt? No, adja ide a kezét! Legyünk mutyik! Felezzünk!

— Gilt! — felelt az ügynök némi gondolkozás után.

— Brávó! Éljen! — kiáltotta Bertók bácsi örömeiben, de hangja rögtön csendessé változott. Majd folytatta:

— Helyes. Szövetkezésünkről senkinek se szabad tudni. Aztán milyen pénzt fog először csinálni?

— A milyen tetszik.

— Tehát ötvenest.

— Jó!

— Ne, ne ötvenest. Százast. Vagy azt se. Legjobb lesz ezrest.

— A mint tetszik.

— Aztán mikor kezdené el, kedves szövetséges társam?

— Akár most mindjárt.

— Mindjárt? Mindjárt? Brávó! Aztán mikor lenne kész?

— Reggelre.

— Reggelre? Boldog Isten! Aztán hány darab ezres lenne kész? Teszem tiz darab?

— Akár száz is.

— Száz? Ismételje, kérem, még egyszer, mert azt hiszem, hogy örömeimben megsüketültem.

— Mondom, hogy száz... kétszáz. Ha egyszer a klisé kész, bármennyit le lehet húzni róla. Természetes, előbb a klisé kell megcsinálnom.

Bertók bácsit majdnem kirázta a hideg. Lelkesedve szorongatta a bankócsináló kezét.

— Tehát száz... maradjunk csak száznál. Száz darab ezres! Krisztus szent keresztfája! Ötven darab az öné, ötven az enyém... Igen, igen. Tehát csak tessék, méltóztassék, kegyeskedjék bele kezdeni... Én szobájába hozatom a vacsorát. Azaz, dehogyan hozatom. Bolond vagyok. Magam hozom. Mit eszik kedves? Csináltatok pulykapecsenyét. Jó lesz, ugy-e? Mit iszik kedves? Bort, persze, hogy bort. Somlyait? Hetvenkettes. Ugy-e, jó lesz... Én megyek. Aztán tiz óra után bezárunk. Hogy önt, kedves, senki ne háborgassa. Aztán reggel hány órára lesz kész?

— Nyolczra.

— Boldog Isten! Nyolcz órakor száz darab... pszt... lassan beszéljünk... tehát én megyek. Pá, kedves. A vacsorát magam hozom.

Bertók bácsi szédült agygyal ért ki.

— Pardon! — kiáltotta utána a bankócsináló, — pardon! Egy szóra kérem még.

Bertók bácsi fürgén sietett vissza.

— Tessék parancsolni, kedves!

— Hát — izé — hogy is mondjam, mintára van szükségem.

— Mintára?

— Nos, igen. A miről a rajzot megcsinálom.

— Tehát ezresre, ugy-e, kedves?

— Igen, igen.

— Tessék kedves. Még reggel tettem a zsebembe. Bérletpénz, kedves. Ma akartam fizetni. Jó lesz holnap is. Pá, kedves! A viszontlátásig!

Ezek a huzások pedig itt azt akarják jelenteni, hogy másnap délelőtt Bertók Gergő «A jó magyarhoz» címzett vendéglő bérlője siránkozva tette meg a jelentését, hogy bizonyos, magát Bálint Antalnak nevező ilyen, meg olyan — izé — gazember milyetén furfanggal csalt ki tőle egy ezrest, s hogyan szökött meg vele.

Az adótárnok pedig az ebédnél káromkodva mondta Bertók bácsinak:

— Hiszen mondtam magának, hogy maga egy nagy számár. Az az ötös nem volt *hamis* ötös.

Sárvári.

Jó tanács.

Túl ne hajtsd a szemességet
Sohasem az elegen;
Mert az, a ki nagyon *szemes*,
Nem szemes, de — *szemtelen*.

Postás.

Vendéglőben.

Vendég. Pinczér, mit hozott ide maga nekem! Ez Eszterházy rostélyos akar lenni? Sohse látta ez Eszterházyt!

Látogató hölgy. A kis fiad pompás gyerek! Az apjára üt nemde?
Anyá. Oh, ha rossz kedvében van, üt ez mindenkire!

Mindig szórakozott.

Idősb hölgy (a mellette ülő tanárhoz). Azt hiszem, kedves tanár úr, hogy mi egykoruak vagyunk.
Tanár (roszkedvűen). Én is attól tartok.

Aranyköviné. Eredjél, Olodár, mossál meg o kezedet!

Aladár. Miért, momo? Hiszen holnap zongoroóráám lesz, okkor údjis meg kell mosni o kezemet!

Két vallomás.

A szép selyemhajú Irénnek
Hő vallomást tevénk mi ketten,
Én rózsaszín levélpapíron,
Iczig meg kékes levelekben.

A szép selyemhajú Irénnek
Csak egyet irtunk mind a ketten,
— Én és Iczig a versenytársam —
Hogy «éljünk együtt szerelemben!»

Mint mondám, kérő vallomását
Iczig egy kék levélre irta...
A kék győzött a rózsaszínen,
— Bankó volt a levélpapírja.

Dezsi Sándor.

Önhitt.

Hölgy. Hogyan, hadnagy úr, nem isméri ezt a regényt?

Hadnagy. Nem foglalkozom idegen szép-irodalommal, — elég dolgom van a saját regényeimmel!

Mindig üzletember.

Ur. Látta már a Műcsarnokban a kiállítást?

Bankár. Hogyne! Megnéztem ott legolább százezer forint ára képet és szobrot.

A megréfált nagynéni.

— Gyermekesiny négy képben. —

I.

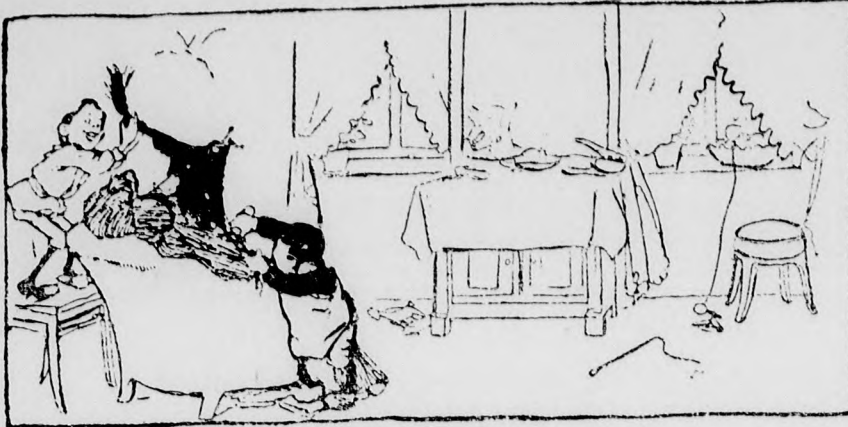

Mohón nézi Palkó s Peti,
Bajszát apjuk hogyan pedri.

II.

Készen is van a terv rögtön:
«Néni haját is kipödröm».

Kivittel nem is késnek,
Míg a néni föl nem ébred.

A kedélyes csavargó.

Rendő. Már magát vagy húszszor bekisértem a csavargásáért, most újra bevezetem.

Csavargó. Igen szívesen. Úgy sincs hely már a menhelyben, így legalább szállást kapok.

Udvarlás közben.

Aggszűz. Én úgy szeretem a gyermekeket; mert visszaemlékeztetnek gyermekéveimre.

Uracs. Csodálatos. Oly jó emlékező tehetsége van a kisasszonynak?

A szegény.

Szegény ördög, de vidám,
Csupa tréfa, dal,
A gond tőle messze száll,
Szíve fiatal.

Gazdag ember, de fanyar,
Töprekedve jár,
Mosoly tőle messze van,
Vén a szíve már.

Ha a mosoly messze száll,
Mi haszna a kincs,
Az a szegény igazán,
Kinek — kedve nincs.

Haan Béla.

Czigány-kivánság.

Husz évi fegyházra ítélték a cigányt s midőn kérdezték, mi az utolsó kivánsága, így szólt:

— Csak ázsokat ázs apró jóságokat adják mindig nekém, míg a börtönben vágyok, ámélyék maguktól megdélénék.

Szörnyű, mit lát a tükörben:
Fején két szarv nőtt félkörben.

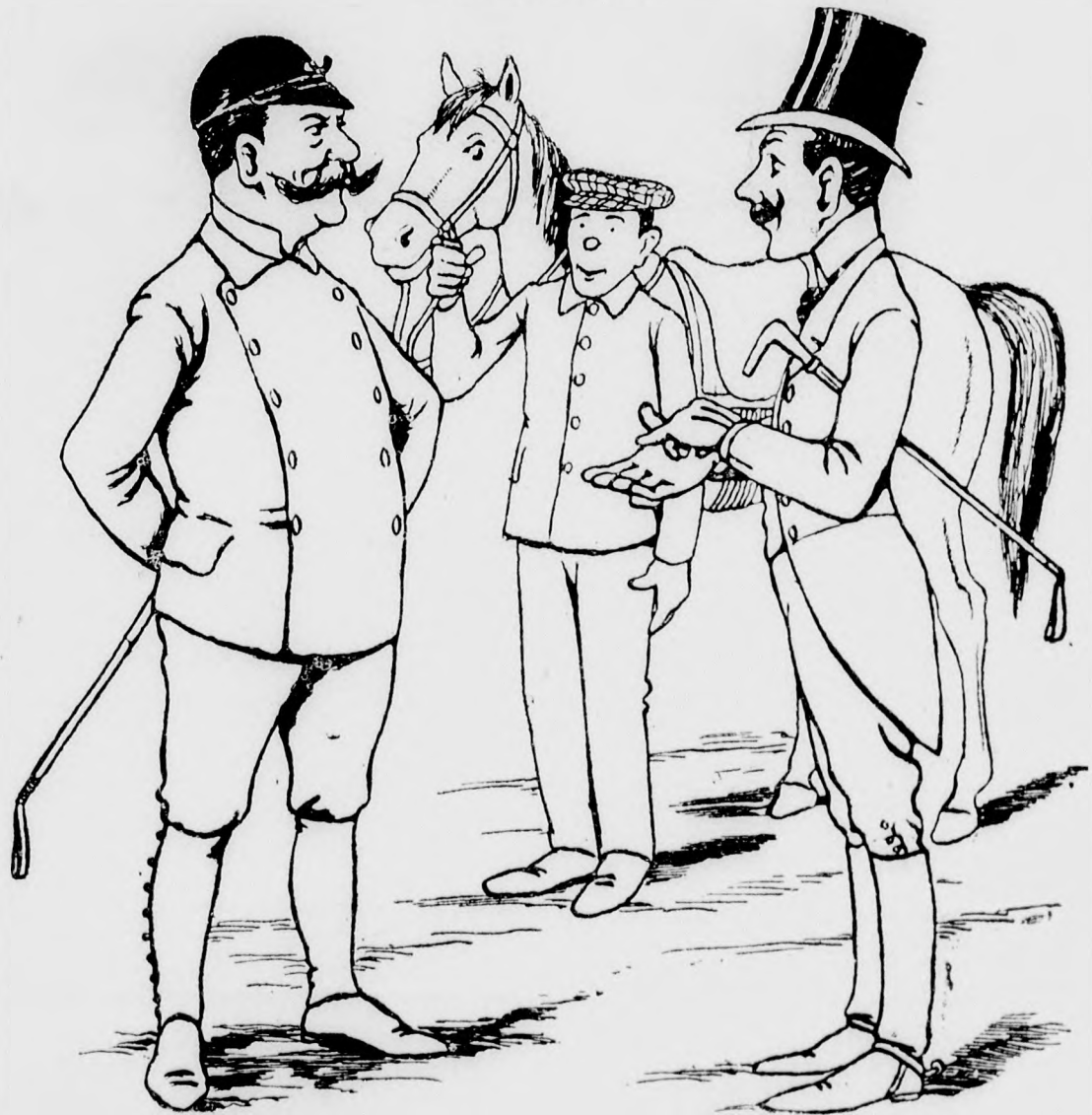
Bizalmasan.

A. Képzeld csak, mily szerencsétlen vagyok! Az anyósom is rajta volt azon a vonaton, a mely kisiklott!

B. És meghalt? Vagy megsebesült?

A. Ah dehogy, semmi baja se történt.

Ismeri már.

Vasárnapi lovas (felülésre készen). Előre fizessek? Hát attól fél, hogy ló nélkül térek vissza?

Lókereskedő. Hm, inkább attól, hogy a ló tér vissza — ön nélkül!

Biztonság.

Egy asszonynak szokása volt, ha hazulról elment, a lakáskulcsot a pinceajtó mögé dugni, hogy haza jövő férje megtalálja.

— De hát honnan tudja a maga férje, hogy hol keresse a kulcsot? — kérde egy ismerőse, mikor épen a kulcs elrejtésével foglalatzkodott.

— Az nagyon egyszerű, — felel az asszony, — a lakásunk ajtajára mindig felírom, hogy hol van a kulcs.

A borraivaló.

31

Egy csinosan öltözött férfi feketézett egy elsőrangú kávéházban s a főpinczérnek oda ad egy koronát, hogy vonja ki belőle a feketéért a tizenöt krt. A főpinczér visszaad három húsz fillérest, de tíz fillérest nem talál.

— Keressen csak a jobb mellény zsebében, ott bizonyára találni fog. — véli a vendég.

— Ah, úgy?! Te is pinczér vagy? — kiált fel a pinczér és kiveszi mellényzsebéből a hiányzó tízfillérest.

Katonásan.

Úrnő. Mióta szolgál maga mint szakácsnő?
Szakácsné. Két kapituláció óta.

Megadta neki.

Hordár (a vasutnál). Instálom alássan, felraktam a podgyászt.

Ur. Jól van.

Hordár. Hát kérnék alássan valami kis díjat érte.

Ur (keresgél tárczájában). De nincs apró pénzem, barátom.

Hordár. Hát azt akarja a nagyságos úr, hogy hiába fáradtam légyen?

Ur. Oh dehogy, azt nem akarom . . . tudja mit: rakja le inkább újból a podgyászomat.

Paraszt logika.

Lelkész. János gazda, az nem járja, hogy fiát, a ki elmúlt már kilencz éves is, még sem küldi a mesterhez, hogy írni, olvasni tanuljon!

Paraszt. Édes tisztelendő uram, nem való egy parasztgyerekeknek olyan sokat tanulni!

Mikor mérges.

— O te feleségednek remek szép szemei vannak!

— Igen, ho oz Ondrásy-óton sétál, látnád csak őket otthon!

Kerülő uton.

Utás. Úgy-e nem csalódom, ha azt állítom, hogy ön ezt a vendéglőt örökölte?

Vendéglős. Úgy van.

Utás. Nos, akkor ezt a borju-szeletet is vele örökölte.

Társalkodás.

A gyűlésen elhatározott, hogy a falu mellett fekvő pusztán ezután minden gulya egyenlő számú marhából álljon, mert mindenkinek egyenlő föld van kimérve, hát az nem igazság, hogy egyik földön kétannyi gulya járjon, mint a másikon.

Ennélfogva elkezdtek papíron kijelölni, hogy egyik-másik gulyába kinek a marhája tartozik; mignem arra jöttek, hogy még két gulya nincs rendezve, az egyikben van 1000 drb, a másikban pedig csak 400, tehát amabból emebbe át kell irni legalább vagy 300-at és pedig, mivel Balázs uramnak épen 300 drb van, azt kell kiszakítani az előbbiből és az utóbbiba átírni.

Feláll erre egy érdeemes atyafi és azt mondja, hogy azt tenni nem jó lesz, mert a gyűlésen Balázs uram nincs jelen, hátha zokon veszi, hogy áttették a marháját. De már ezt nem hagyhatta szó nélkül Csongvai uram és illetően megnyugtatót adott:

— Kigyelmetek aszongyák, Balázs uram ninesen itt, be furcsa, hászen inkább társalkodok én a nagy földön négyszáz drb marhával, mint amott az ezerrel.

Szórakozott koczavadász.

Nő. Teremtő Atyám, mit hoztál a vadászatról?

Férj. Nyúl már nem volt, hát ezt a tömött libát lőttem.

Kaszárnyából.

Káplár (mérgesen). Hej rekruta, kilencz óra után ki-be sétálni, kurtavas lesz ezért!

Ujonez. Jelentem alásan, az apámnál voltam, azt izeni, hogy eljön a káplár úrhoz.

Káplár (megszelidülve). Vagy úgy? Az már más. Mars!

Jó mulatság.

Színházban volt a kis Etus
Megnézni egy drámát,
Hogy beteljesülni látta
Szive régi vágyát.

«No, hát hogy mulattál, lelkem?»

— Kérdi anyja otthon. —

«Kitünően! — felel Etus, —
Sírnom kellett folyton».

Ráth Gyula.

Milyen jól tudja.

Feleség ajándékkal meglepi férjét, a férj meg a helyett, hogy szépen megköszönné, így szól:

— Mire van szükséged, kedvesem? Drága ne legyen, mert kevés a pénzem.

Hálátlanság.

— Miért vágta le a kutyád farkát?

— A hálátlan mindig oly barátságosan csóválta, ha anyósom jött hozzám látogatóba.

Nő. Ah, régebben azt mondtad, hogy úgy szeretsz, majd megeszel.

Férj. Igen, édesem, biztosítalak, hogy mindig gyöngé étvágyam volt.

Vendéglőben.

Úr. Hallja pinczér, nem értem, maguknál oly kövér húst adnak az embernek, hogy nem bírja megenni! Miért van ez?

Pinczér. Hja kérem, a gazda rendelte ezt, hogy minél több hulladék maradjon kutyáinak.

A Múzsafi.

Dehogy veszi észre
Adta fűzfa-verselője,
Hogy a hunczut Múzsza
Csak bolondot űz belőle.

Múzsza-csókra büszke,
Oh, e nagyzás az ő átka!
Hiszen a kis hamis
Csók helyett jól pofon vágta.

Kósa Rezső.

Rajongás.

Hadnagy. Nagysádnak olyan ragyogó arczbőre van, hogy kénytelen leszek kék szemüveget vásárolni!

Bankár. Miért jár ön koldulni? Ninesen munkája?

Koldus. Hólapátoló vagyok s most nyáron ninesen hó minálunk.

Bankár. Akkor miért nem megy Skandináviába vagy Grönlandba?

Piktor. Legközelebb sorra kerül s óhajtása is teljesül. Viczem pro skizze. — Budapest, R. Gy. Sikerült adoma, a poémák is egy híján helyet kapnak. — Pest-Szt.-Lőrincz, V. Közlésre bizony csak négyet fogadtunk el, mert a legutóbb küldött se lapunkba való. A többivel nem adhattuk vissza, mert csak később olvastuk el. A versek is jobbára komoly lapba valók. — Postás. Apraja, nagya közlésre vár. A késedelmet szerkesztőnk távolléte okozta. — Budapest, T. L. A történet ötlete nem új; az adomák annál jobbak. — Eger, D. Fele künn, fele benn. — Debreczen, K. K. Jut is, marad is belőle jövőre. — Budapest, H. K. Ilyen sikamlós dolgot ha kinyomatnánk, lapunk papírja menten rózsaszínűvé változnék tőle.

Téli kura

a Szt. Lukácsfürdőben Budapest. Rheumatikus bajok, köszvény, neuralgiák, ischias stb. ellen. Nagy kénes iszapfürdő, külön fürdők. Massage, gépgyógyászat. Lakás és teljes ellátás; (közepes ár 25 frt hetenként). Lift. Meghülés kizárva. Prospektust ingyen küld az igazgatóság.

Elsőrangú hazai gyártmány.	
Gőzesőplők	Pontos ezim: ELSŐ MAGYAR GAZDASÁGI GÉPGYÁR RÉSZVÉNY-TÁRSULAT BUDAPEST.
	Magyarország legnagyobb és egyedüli gazdasági gépgyára, mely a gazdálkodáshoz szükséges összes gazdasági gépeket gyártja.
Borprések.	Rendelések megtétele előtt kérjük minden szakbavágó kérdéssel bizalommal hozzánk fordulni. Részletes árjegyzékkel és szakszerű felvilágosi- tással díjmentesen szolgálunk.
Ekék.	Szecsavágók. Morzsolók.
Vetőgépek.	

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: *Baróti Lajos.*

Serényi ékszerész

Arany-, ezüst-, ékszer és óra gyári raktára
a világhírű Audemars Frères genfi óragyár vezérképviselője.

Arjegyzék. **BUDAPESTEN** Telefon.
VII., Erzsébet-körút 34. sz., 1. em. — Fióküzlet:
II., Fő-utca 21. sz.

Hitelképes egyéneknek részletfizetésre is szállít.

HIRDETÉSEK

e lap részére csakis a hirdetési felvételi
irodában

Tenczer Gyula, Láng Lipót

Budapest, IV., ker., Szervita-tér 8. szám

vétetnek fel.

*Ugyanott minden bel- és külföldi lap részére hirdetések a legjutányosabb
árak mellett eszközöltetnek.*

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

*Ajánlva a nagymélt. Földmívelésügyi m. kir. miniszterium
1957/93. magas rendeletével.*

Ő császári és királyi Fensége

József főherczeg udvari szállító.

és szerb. kir. udvari szállító.

Sikkes egyenruhákat

és felszerelési cikkeket tábormokoknak, törzs- és főtiszteknek, önkénteseknek, vasuti és postahivatalnokoknak, kincstári és uradalmi erdésztiszteknek és erdőőröknek, csendőrségnek, rendőrségnek, tűzoltóknak, pénzügyőröknek és **anyakönyvvezetőknek**, valamint minden egyenruhát viselő testületnek leg-elegánsabban és legolcsóbban készítenek

BLUM ÉS TÁRSA

Ő császári és királyi Fensége József főherczeg udvari szállító.

BUDAPEST,

IV., Sütő-utca 2. (Szervita-tér sarkán.)

Arjegyzékek készséggel küldetnek.

Pontos címre figyelni tessék.

Pontos címre figyelni tessék.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

Megjelent és lapunk kiadóhivatalában kapható

Kópéságok.

A magyar ifjuság gyönyörűségére ékes rimekbe
szedte

BARÓTI LAJOS.

217 képpel.

Jankó, Cserépy, Rubovics, Kiss L.
és másoktól.

Ara egész vászonba kötve, színes címképpel 1 frt 50

Megnyilt!!

a

ZENE PALOTA

Kossuth Lajos-u. 22.
(Károly-körut sarkán.)

**Sternberg Armin
és Testvére**

cs. és kir. udvari szállítók

ZONGORA-TERMEI.

Hires gyártmányu
bel- és külföldi

zongorák,

pianinók

és

harmoniumok

dús választékban. — Nagy kölcsönző intézet. 10 frt egy
zongora hangolása és karbantartása egész évre — a fővárosban.

Egyszeri hangolás 2 frt.

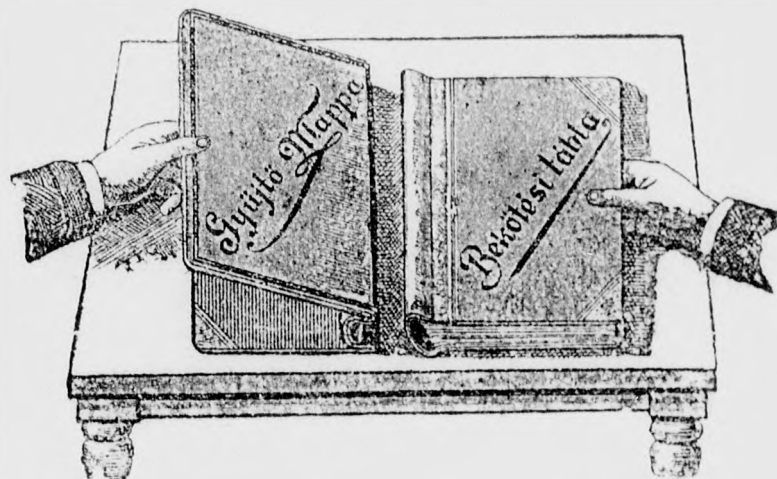
Általános hangszer-főraktár: Budapest, Kerepesi-út 36.

Gyűjtő mappa

az „Urambátyám“ számaihoz.

A leggyakorlatibb és legcélszerűbb, a hírlapok összegyűjtésére a Gál-féle cs. és k. szab. önműködőleg kötő-mappa aczélláttal, kombinálva végleges megőrzésre szánt bekötési táblával. E gyűjtő mappák már első bemutatásnál a most rendezett eszé országos szakkiállításon kitüntetésben részesültek.

Nem is késtünk ezt az mappát az „Urambátyám“ számára is megszerezni, mert meg vagyunk győződve, hogy olvasóink legnagyobb része meg fogja azt magának szerezni

A mappa egy belső és külső táblából áll. A belsőbe a lap számait tesszük. Ezt a külső tábla aczéllugója úgy összeszorítja, hogy a példányok oly erősen tartvák a mappában, mintha csak kötve volnának.

A teljes évfolyamot azután az aczélláttú gyűjtő-táblából kivesszük, a belső bekötési tábla hátát aczéllugókkal lefoglaljuk és egyfelől kész az évfolyam teljes kötése, másfelől megvan a gyűjtő-tábla az új évfolyam befogadására.

Az egész kezelés meglepően egyszerű és gyors.

Felhívjuk előfizetőink figyelmét e fölötté gyakorlati, díszes kiállítású mappákra, melyek együtt 1 frt 80 krajczárért, a gyűjtő tábla külön 1 frt 20 krért, a bekötési tábla pedig 60 krajczárért rendelhetők meg kiadóhivatalunkban.

Hajfiatalító biztos és kipróbált szer őszhaj, fejkorpa és hajhullás ellen, negyed literes üveg 1 frt 50 kr. Fülöp Gy. (ezelőtt Török K.) Budapest, Kálvin-tér 3. I. 7.

